ORDONANŢA PREŞEDINTELUI CURŢII

12 septembrie 2007 *

În cauza C-73/07,

având ca obiect o cerere de pronunţare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Korkein hallinto-oikeus (Finlanda), prin Decizia din 8 februarie 2007, primită de Curte la 12 februarie 2007, în procedura

Tietosuojavaltuutettu

împotriva

Satakunnan Markkinapörssi Oy şi Satamedia Oy,

PREŞEDINTELE CURŢII,

având în vedere propunerea făcută de domnul E. Levits, judecător raportor,

după ascultarea avocatului general J. Kokott,

* Limba de procedură: finlandeza.

pronunță prezenta

Ordonanță

1 Printr-o cerere din 7 iunie 2007, Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor (denumită în continuare „autoritatea") a solicitat să îi fie admisă intervenția în această cauză pentru a prezenta observații privind întrebările preliminare adresate de Korkein hallinto-oikeus.

2 Această cerere a fost adresată în temeiul articolului 47 alineatul (1) litera (i) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142).

3 În susținerea cererii sale, autoritatea invocă faptul că, în ordonanțele anterioare, Curtea a recunoscut dreptul autorității de a interveni în cauzele cu care este sesizată. În această privință, autoritatea face trimitere la Ordonanțele din 17 martie 2005, Parlamentul European/Consiliul (C-317/04, Rec., p. I-2457), și Parlamentul European/Comisia (C-318/04, Rec., p. I-2467).

4 În aceste cauze, Curtea ar fi autorizat autoritatea să intervină, deși aceasta nu figura pe lista menționată la articolul 7 alineatul (1) CE, iar acest drept nu putea fi întemeiat nici pe această dispoziție, nici pe articolul 40 din Statutul Curții de Justiție. Aceasta ar fi considerat că articolul 47 alineatul (1) litera (i) din Regulamentul nr. 45/2001 constituia un temei juridic suficient.

5 De asemenea, ar reieşi din aceste ordonanţe că dreptul de intervenţie al autorităţii ar fi limitat de misiunea care îi este încredinţată. Astfel cum ar prevedea articolul 41 alineatul (2) din Regulamentul nr. 45/2001, această misiune ar consta, în special, în a acorda consultanţă instituţiilor şi organelor comunitare, precum şi persoanelor vizate în legătură cu toate problemele privind tratarea datelor cu caracter personal.

6 Întrebările adresate Curţii în cadrul prezentei cauze privesc interpretarea articolului 3 alineatul (1) şi a articolelor 9 şi 17 din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecţia persoanelor fizice în ceea ce priveşte prelucrarea datelor cu caracter personal şi libera circulaţie a acestor date (JO L 281, p. 31, Ediţie specială, 13/vol. 17, p. 10). Această directivă, în temeiul articolului 1, urmăreşte să garanteze că statele membre asigură protecţia libertăţilor şi a drepturilor fundamentale ale persoanelor fizice, în special a vieţii lor private, în ceea ce priveşte tratarea datelor cu caracter personal.

7 În opinia autorităţii, obiectul cererii de pronunţare a unei hotărâri preliminare ar fi, aşadar, cuprins în mod clar în limitele misiunii care i-a fost încredinţată.

8 În ceea ce priveşte cererea de intervenţie a autorităţii în prezenta cauză, trebuie amintit că dreptul de a interveni în faţa Curţii este guvernat de articolul 40 din statutul acesteia, care recunoaşte acest drept persoanelor fizice sau juridice atunci când acestea justifică un interes în soluţionarea unui litigiu care îi este supus spre soluţionare. De asemenea, acest articol prevede că obiectul concluziilor cererii de intervenţie nu poate fi decât susţinerea concluziilor uneia dintre părţi. Astfel, acesta se aplică numai procedurilor contencioase în faţa Curţii prin care se urmăreşte

soluționarea unui diferend [a se vedea Ordonanța președintelui Curții din 30 martie 2004, ABNA și alții, C-453/03, Rec., p. I-10423, punctul 14, Ordonanța președintelui Curții din 25 mai 2004, Parking Brixen, C-458/03, Rec., p. I-8585, punctul 5, precum și Ordonanța președintelui Curții din 9 iunie 2006, Ordre des barreaux francophones et germanophone și alții (cerere adresată de barourile franceze), C-305/05, Rec., p. I-5305, punctul 7].

9 Articolul 234 CE, în temeiul căruia a fost introdusă prezenta cauză, nu deschide o procedură contencioasă prin care să se urmărească soluționarea unui diferend, ci instituie o procedură care urmărește, în vederea asigurării unității de interpretare a dreptului comunitar printr-o cooperare între Curte și instanțele naționale, să permită acestora să solicite interpretarea textelor comunitare pe care le vor aplica în litigiile cu care sunt sesizate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 martie 1973, Bollmann, 62/72, Rec., p. 269, punctul 4, Ordonanțele președintelui Curții din 2 mai 2006, SGAE, C-306/05, Rec., p. I-11519, punctul 4, și Ordre des barreaux francophones et germanophone și alții, citată anterior, punctul 8).

10 Prin urmare, intervenția într-o procedură preliminară nu este posibilă (a se vedea Ordonanțele președintelui Curții din 3 iunie 1964, Costa, 6/64, Rec., p. 1194, și Ordre des barreaux francophones et germanophone și alții, citată anterior, punctul 9).

11 Participarea la procedură în cazurile vizate la articolul 234 CE este guvernată de articolul 23 din Statutul Curții de Justiție, prin care dreptul de a depune în fața acesteia memorii sau observații este limitat la părțile în cauză, la statele membre, la Comisia Comunităților Europene și, eventual, la Consiliul Uniunii Europene, la Parlamentul European, la Banca Centrală Europeană, la statele care sunt părți la Acordul privind Spațiul Economic European, altele decât statele membre, la Autoritatea de supraveghere AELS și la statele terțe. Prin expresia „părți în cauză", această dispoziție vizează numai acele părți care au această calitate în litigiul aflat pe rolul instanței naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea Bollmann, citată anterior, punctul 4, și Ordonanța președintelui Curții SGAE, citată anterior, punctul 5).

12 Întrucât nu este expres menționată la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție și nu are, în acțiunea principală, calitatea de „parte în cauză" în sensul acestui articol, autoritatea nu poate fi abilitată să prezinte în fața Curții observații privind întrebările preliminare adresate de instanța de trimitere.

13 Deoarece cererea adresată de autoritate nu poate fi admisă în temeiul articolului 40 din Statutul Curții de Justiție și nici în temeiul articolului 23 din același statut, aceasta trebuie respinsă ca inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

14 În lipsa unor cheltuieli de judecată, nu este necesar să se pronunțe cu privire la acest capăt de cerere.

Pentru aceste motive,

PREȘEDINTELE CURȚII

ordonă:

1) **Respinge cererea de intervenție a Autorității Europene pentru Protecția Datelor ca inadmisibilă.**

2) Nu este necesar să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Semnături